

בשביל הביחד

שבוע לאחר השחרור ממצרים, עם ישראל מגיע למבוי סתום: הים מקדימה, המצרים מאחורה, ושום מוצא לא נראה לעין. עם ישראל מרים את המבט ופונה לאביו שבשמים.

ה' אומר להתקדם, ועם ישראל קופץ למים - למסך השקוף, שנקרע כשעוברים דרכו.

שביל יבש לחלוטין נפרש לעיניהם, "זהמים להם חומה מימינם ומשמאלם".

למה צריך חומה משני הצדדים? המצרים נמצאים מאחור, ודווקא שם המים השאירו פתח!

החומה לא היתה מהמצרים. המצרים צריכים מעבר פתוח כדי להיכנס לים, ושם להימחק מהמפה ולחתום את הסיפור. החומה מהצדדים היתה מהמים. טיפות המים שמשני צדי השביל הפכו לקיר קרח, אבל שאר מימי הים נותרו זורמים. לולא החומה שעצרה בעדם, עם ישראל היה גומר את מסעו הלאומי בלב ים, עוד לפני שמצרים עשו את זה שם. רק בזכות השביל הזה יכול היה עם ישראל להמשיך בדרכו לביתו הלאומי.

היכן כל זה פוגש אותנו אצלנו בבית (הפרטי, ובהמשך הלאומי)?

גם יצירת קשר זוגי קשה כקריעת ים סוף. להפוך ים אחד לשני חצאים, זה קשה. ולהבין שמי שאני זה רק חצי, ויש עוד חצי ששווה בדיוק כמוני, עם רצונות ודעות משלו, ורק ביחד אנו אדם שלם - זה קשה מאוד.

ואז נדרשת היכולת ליצור מחסום בתוכי; לעצור לעתים את הנטייה הטבעית, לפנות מקום ולוותר, לאפשר לביחד הגדול הזה לעבור בשביל מיוחד בתוכנו.

זה לא אומר שנוותר על טבענו הבסיסי. בקריעת הים, רוב ככל הים נותר מים זורמים. למעט במקרים בהם נבחר לנהוג באופן מיוחד, אופייני ימשיך לנכוח במעשינו. זוגיות נוצרת רק בין שניים שקיימים שניהם, ומקיימים יחד את השכינה שנמצאת בדיוק שם - ביניהם.

חיים ברנסון,

עורך אסופת המאמרים
'משפחה: מפעל חיים'
ו'ידיד' ב'בחרים במשפחה'

"בחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם

